

безпосереднім начальником посадових осіб, які виконували затримання або ведуть розслідування. Сама по собі належність особи до штату правоохоронного органу, в тому числі того, співробітники якого припинили злочин, не свідчить про його зацікавленості в результаті справи.

Вільне володіння мовою особою, що здійснює провадження у кримінальній справі, не звільняє його від необхідності призначити перекладача.

Дане правило іноді практикується в слідчій практиці допити перекладача, в яких той дає свідчення щодо своєї компетентності в галузі перекладу. По-перше, при цьому особа неминуче набуває процесуальний статус свідка, навіть якщо його показання не пов'язані з обставинами, що входять до предмету доказування. Це виключає можливість притягнення його до справи в якості перекладача з формальних підстав. По-друге, такий спосіб підтвердження компетентності вкрай ненадійний, оскільки факт володіння мовою підтверджується самою особою, що залучаються в якості перекладача, а не об'єктивними відомостями.

Таким чином, точне дотримання законодавчих норм, що регламентують участь перекладача при провадженні досудового слідства у кримінальних справах, забезпечує допустимість зібраних у справі доказів і дотримання законних прав та інтересів учасників кримінального судочинства.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88) Документ 4651-VI, чинний, поточна редакція — Редакція від 05.08.2018, підстава - 2509-VIII <http://zakon.rada.gov.ua>.

1. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Армении от 1 сентября 1998 года №ЗР-248. – Режим доступа <http://base.spinform.ru>.

2. Багатомовний юридичний словник –довідник / І. О. Голубовська, В. М. Шовковий, О. М. Лефтероватаін. –К.: Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2012. – 543 с.

3. Гловацький І.Ю. Діяльність адвоката-захисника у кримінальному процесі / І.Ю. Гловацький. - К.: Атіка, 2003. - 352 с.

4. Пономаренков В.А. Реализация принципа языка уголовного судопроизводства // Правовая политика и правовая жизнь. 2010. N 3. С. 43 - 44.

**Докторант Національної академії
внутрішніх справ кандидат юридичних
наук**

Тихомиров Денис Олександрович

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ПОНЯТТЯ БЕЗПЕКИ В ПОЛІТОЛОГІЧНИХ НАУКАХ

Політологічне розуміння безпеки за своїми загальними підходами здійснюється за традицією філософського та інших напрямів дослідження безпекового напрямку, зокрема значна частина політологічних досліджень здійснюється через призму поняття «загроз» з урахуванням їх особливостей відповідно до предмету та напрямку політологічного вивчення. Подібно соціологічним дослідженням політична безпека інтерпретується як: властивість політичної системи, стан держави, стан політичної системи, умови їх існування тощо. Наприклад, «політична безпека України є певним станом, внутрішньою властивістю, найважливішою атрибутивною характеристикою, необхідною умовою існування і функціонування політичної системи і всього соціуму, взаємозв'язок, взаємодія і співвідношення всієї сукупності чинників, що забезпечують їх збереження, захищеність, функціонування, розвиток і вдосконалення в несприятливих умовах» [1]. Проте на відміну від соціології в політичних науках майже відсутнє прагнення сформулювати загальне політологічне розуміння політичної безпеки, підкреслюється що «політична безпека як наукова категорія політології є видовою

складовою національної безпеки, однак сама політологічна категорія „безпека” була імпортована в політичну науку з суміжних галузей суспільних наук – з одного боку, з міжнародно-політичної науки (де категорія „безпека” поряд з категорією „національний інтерес” посідає центральне місце), а з іншого – з воєнної науки» [2, с. 26; 4, с.72], наголошується, що в сучасній українській політології й досі не вироблено загальноприйнятого підходу до розуміння сутності політичної безпеки [3, с. 32].

Основних масив політологічних досліджень орієнтований на вивчення політичних аспектів соціальних явищ і процесів, таких як: тероризм, детермінанти сучасного політичного процесу, міжетнічні конфлікти, національна ідентичність, загрози національній безпеці України, безпека особи, геополітичні процеси, громадська самоорганізація, екологічна та інформаційна безпеки, міграційна політика та інших.

Окремий напрям складають наукові дослідження безпекового виміру зовнішньої політики як України так й інших країн, міжнародного співробітництва, діяльності міжнародних та європейських організацій.

Таким чином, підсумовуючи слід зазначити, що політології притаманно, щонайменше поки що, не формування загально політологічного поняття політичної безпеки, а осмислення політичних аспектів безпекових проблем різних внутрішніх і зовнішніх сфер суспільного життя України, інших держав, міжнародних та європейських інституцій. В основу таких досліджень покладаються або варіанти міждисциплінарного розуміння безпеки або її інтерпретації, що властиві іншим наукам, проте їм надається політологічна забарвленість зумовлена особливостями політології як науки.

Список використаних джерел

1. Кравчук О. Ю. ПОЛІТИЧНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ ЯК НАУКОВА І ПРАКТИЧНА ПРОБЛЕМА//Міжнародний науковий журнал // № 6, т. 3, 2016 с. 83
2. Підлипна Р.П. Методологічні засади тлумачення дефініції "соціальна безпека"// Науковий вісник НЛТУ України. – 2015. – Вип. 25.2 . - с. 278
3. Циганов В.П. Політична безпека і безпечна політика : складові, ознаки, стан, тенденції / В.П. Циганов. – К. : Ніка центр, 2006. – 112 с. С. 32
4. Шаповаленко М. Перверсії національної безпеки в умовах політичної трансформації України (деякі теоретичні припущення) // Національна безпека України. – К.: Стилос, 2004.

**Слухач Навчально-наукового
інституту заочного та дистанційного
навчання Національної академії
внутрішніх справ**

Толкачова Вікторія Андріївна¹

ФІНАНСОВО-ПРАВОВА ТА АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Використання примусових заходів є одним із найпоширеніших засобів забезпечення законності і правопорядку у більшості сфер суспільних відносин. Основною групою заходів державного примусу, які застосовуються до суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності у випадку порушення фінансово-правових приписів митного законодавства, є фінансові санкції. У Митному кодексі України передбачено можливість застосування уповноваженими органами фінансово-правових санкцій за невиконання або неналежне виконання учасниками митних правовідносин своїх фінансових зобов'язань перед державою, однак не визначено їх специфіку в сфері митного регулювання, а містить лише норми, які зобов'язують звертатись до іншого законодавства. Законодавча невизначеність сутності та особливостей фінансово-

¹ Науковий керівник: Волох О.К.